

CASE 1: JULIA

Julia træder blødt i pedalerne. Hun har ikke travlt med at nå frem. Hun er på vej til festen hjemme hos Tor – også selvom hun egentlig ikke rigtig har lyst. Hendes mor virkede virkelig nedtrykt i dag. Det går meget op og ned med hendes humør, efter faren døde for syv måneder siden. Så Julia har mest lyst til at være hjemme og passe på sin mor sådan en aften, hvor hun er trist. Men moren havde sat et anstrengt smil på og insisteret på, at hun havde det fint, og at Julia skulle tage af sted. Julia stiller cyklen sammen med alle de andre cykler op ad hækken uden for Tors hus. De fleste er inde i stuen og danser. Det kan hun slet ikke overskue lige nu. Hun går ud i køkkenet og finder heldigvis Amelia, der står og snakker med to fra parallelklassen. Julia smiler til Amelia og stiller sig ved siden af hende og lytter med. Hun siger ikke så meget, men nikker og smiler bare lidt, når de andre fortæller. Tidligere ville Julia have kastet sig ind i samtalen. Men ikke nu. Hun sidder også mere for sig selv i frikvarterene og er ikke så ofte med til at hænge ud på banerne efter skole. Hun vil på en måde gerne være med, men hun synes, at det kræver for meget af hende. Når først skoledagen er gået, har hun ligesom ikke mere i sig. Og hun har heller ikke lyst til at være en mood killer over for de andre. Amelia vender sig mod hende: *"Hey, kan du høre den? Det er vores sang. Vi må bare danse til den her"*. Julia trækker på skuldrene, men følger efter Amelia ud på dansegulvet. Julia lader kroppen bevæge sig i takt til rytmen, og dansen og musikken tømmer hovedet for alle tanker. De næste mange numre danser de sammen uden stop. Julia griner, da Alfred forsøger sig med et par hiphop-moves. Så stopper musikken brat midt i et nummer; telefonen er gået ud. De andre griner, sætter en ny telefon til højttaleren og danser videre. Men ikke Julia. Hun giver Amelia et hurtigt kram og smutter, inden Amelia kan nå at sige noget til det. På turen hjem spekulerer Julia over, hvorfor der er nogle, der får lov til at blive 95 år, mens andre dør, inden de er fyldt 50? Hvad skal det hele egentlig gøre godt for? Julia mumler frem for sig: *"Kære Gud,"* begynder hun, men stopper sig selv. Nej, hun kan ikke spørge Gud til råds! Efter hendes far døde, kan hun ikke helt tro mere. For hvis der er en Gud, ville han ikke have ladet hendes far dø.

CASE 2: LEO

Leo vågner med et sæt. I går aftes kunne han ikke falde i søvn, og nu er han vågnet af et mareridt. Pisseirriterende. Han står ud af sengen og går ud i køkkenet. Hælder havregryn og mælk i en skål. Han griner lidt, da han hører sin far snorke højlydt inde fra soveværelset. Leo glør på YouTube-videoer, mens han spiser fire portioner havregryn med sukker. Han er altid mega-sulten her om morgenen, så i tiden lige efter, at hans mor døde for et år siden, blev faren helt bekymret over, at Leo næsten ikke kunne spise noget. Leo var selv overrasket over, at han reagerede sådan. For hans mor var faktisk på mange måder ikke en ret god mor, da hun levede. Hun drak for meget. Glemte deres aftaler og flippede ud på ham over ingenting. Han er glad for, at der ikke var nogen af hans venner, der oplevede hende i tiden lige op til, at hun døde. Hun holdt ikke op med at drikke, talte grimt og opførte sig frygteligt. Det er heller ikke noget, han har tænkt sig at fortælle nogen om. Det er bedre at holde for sig selv. Også selvom det er med til, at han føler sig ret alene. Han hører sin far grynte og kort efter kommer han luntende ud i køkkenet. *"Godmorgen, basse,"* siger han og roder i Leos hår. Faren er på vej videre, men stopper op og kigger på Leo igen. *"Tænker du på mor?"*, spørger han. Leo trækker på skuldrene, men nikker samtidig. *"Hvad tænker du på?"*, spørger faren. Et øjeblik er Leo tavs. *"Hmmm, jeg tænker bare, at jeg burde have været mere hos hende den sidste tid. Så kunne jeg have opdaget, hvor syg hun var."* Han er stille lidt. *"Og så var det måske ikke gået så galt for hende".* Hans far står lidt, men siger så: *"Du gjorde det, du kunne for din mor. Ingen, ikke engang lægerne, kunne have gjort mere."* Leo nikker stille og spiser videre. Han boede ikke hos hende, og derfor forandrede hverdagen sig ikke ret meget for ham, efter hun døde. Så han kom i skole allerede dagen efter; han ville ikke have, at hun også skulle ødelægge hans liv, efter hun var død. Isabella fra klassen kom over til ham som en af de første: *"Jeg var nok ikke kommet i skole så hurtigt, efter min mor var død."* Leo, der ellers plejer at være hurtig til at smide en sviner tilbage, blev helt tavs. Siden har han ikke talt til hende.

CASE 3: TENNA

Tenna hører telefonen brumme i tasken. Hun sniger den op og forsøger at se på den under bordet. Deres lærer står med ryggen til, så hun kan måske lige nå at læse beskeden, inden han vender sig om igen. *"Hey T, skal vi mødes på Mac'en senere?"*. Den er fra Iris. Tenna smiler. *Fedt*, tænker hun. Hun sender en thumbs up tilbage og når lige at smide telefonen tilbage i tasken, inden læreren har vendt sig. Da skoledagen er slut, går hun ned mod centret. Hun slår vejen forbi kirkegården på vej derhen. Tenna tager forbi hver mandag og hilser på sin mor. Fortæller hende lidt om, hvordan det går derhjemme og i skolen. Hun sætter sig ved gravstedet. Taler lidt med sin mor inde i hovedet. Det er dejligt at snakke med hende og forestille sig, hvad moren ville sige til hende. Hun tror, moren ville sige, at Tenna skal give farens nye kæreste en chance, men Tenna føler sig fravalgt af sin far. Så indtil videre har hun tænkt sig at blive ved med at ignorere hende. *"Åh mor, bare jeg kunne få et knus af dig,"* hvisker Tenna. Det er to år siden, hun gav sin mor det sidste kram, og hun begynder at have svært ved helt at huske, hvordan det føltes. Hun græder lidt. Da hun har fjernet de visne blade fra stenen og stillet blomsterne pænt, tørrer hun øjnene med bagsiden af hånden og går videre. Iris venter på hende ude foran Mac'en. Hun står sammen med tre andre, og Tenna standser et øjeblik. Hun orker ikke de andre. Iris gider hun godt hænge ud med, men Sidsel, Jonas og Kamille er så useriøse. Det er som om, at de ikke fatter livets alvor og ikke forstår, hvad det betyder for Tenna, at hendes mor er død. Kamille sagde for et par måneder siden til hende, at Tenna bare bruger sin mors død til at få opmærksomhed. Der gik et øjeblik, før ordenes betydning for alvor gik op for hende. Så ramte en varm klump i maven uden varsel, og hendes hænder knyttede sig nærmest automatisk. Hun fik lyst til at smadre dem lige i Kamilles dumme fjæs. I stedet vendte hun rundt og skred uden et ord. Hele situationen fik Tenna til at føle sig endnu mere alene, end hun allerede gør. Så Kamille skal i hvert fald ikke se, at hun har grædt. Så er det bedre, at de tror, at alt er helt fint.

CASE 4: AMIN

Da Amin vågner, går der et øjeblik, før han kommer i tanke om, at det er lørdag. *Nice*. Han skal game med de andre – de mødes vist i eftermiddag. Han skal bare sørge for, at det ikke bliver for sent, så han stadig kan nå at hjælpe sin mor med aftensmaden, som han har lovet. Han overvejer, hvad han skal købe med over til Mo. Måske cola og noget til at lave toast. Sidst han spiste toast og drak cola, mens han spillede, var dengang hans far spillede med. Det var lige inden, han døde for tre år siden. Amin mærker pludselig et sug i maven, da han tænker på det. Bare hans far stadig var her. Tænk, hvis han kunne være med til at spille i dag. Han får lidt tårer i øjnene. Suget i maven kommer fra det ene øjeblik til det andet. Sådan er det tit. Det kommer i glimt. Han kan være midt i noget, og så er der noget, der dukker op, der minder ham om faren. Og så: Bang. Så sidder det lige i maven på ham. Nogle gange kan han ellers nærmest glemme, at han er død. Andre dage rammer minderne ham i tide og utide. Og så kommer alle de andre tanker og følelser: "Hvorfor skulle hans far absolut dø fra dem? Det er uretfærdigt". Og: "Hvorfor passede faren heller ikke bedre på sig selv? Han burde have gjort mere for at leve ordentligt, så han ikke var død fra sin familie, der mangler ham hver dag." Der er et kaos af følelser inden i ham. Så banker det på døren. Amin skynder sig ud af sengen og stiller sig med ryggen til døren ovre ved klædeskabet. Hans mor skal ikke se, at han har tænkt på faren. Så bliver hun bare ked af det, og det vil han ikke have.

CASE 5: LILLY

Det er mandag morgen. Lily vågner af telefonens alarm, der vist har bimlet længe. Hun er træt, men smiler, da hun kommer i tanke om, at hun og Karla skal ind til byen sammen efter skole. Hun står op og går nedenunder. Hendes mor er ikke oppe endnu. Lily mærker et lille stik i brystet. Banker på morens soveværelsesdør. "Mor?". Hun lytter lidt. Tør ikke gå ind. "Kom bare ind, skat". Lily sænker skuldrene og åbner døren. Der er lidt indelukket i værelset, så hun åbner vinduet. Moren ser blegere ud, end hun plejer. "Er du okay, mor?". Moren smiler lidt. "Du skal ikke bekymre dig om mig. Tag du bare i skole." Da timen starter, kredser Lilys tanker om moren. Dansktimen passerer som en tåge for hende, så hun får ikke lavet de opgaver, hun egentlig skulle. Hendes krop sitrer, og hun har svært ved at sidde stille på stolen. Hun synes, at moren så dårligere ud i dag end i går. Jo mere hun tænker på det, jo mere dunker det i hendes tindinger, og hun får kvalme. Mon moren bliver endnu dårligere og skal indlægges, mens Lily ikke er der? Mon det er i dag, at moren dør? Hun har ikke så meget lyst til at hænge ud med Karla alligevel; hun må hellere tage hjem i stedet. Måske allerede efter timen. Hun ringer hjem i frikvarteret. Hendes moster tager telefonen. Hun er kommet derhjem og fortæller, at moren har det bedre. Lily spørger, om hun ikke skal komme hjem og hjælpe med noget af det praktiske. Men mosteren siger, at der er styr på det, og at Lily bare skal tage af sted. Lily mærker, at hun kan trække vejret lidt længere ned i maven. Hun går over til Karla: "Hvad tænker du, vi skal lave i dag?"

CASE 6: MARTIN

Martin går i raskt tempo til skole i dag og smiler ved tanken om gårsdagens kamp. Det bliver fedt at høre, hvad William og Anton har tænkt om den siden i går. Et stykke fra skolen møder han William, der med det samme begynder at tale om kampen. De bryder begge to ud i grin, da de kommer i tanke om, hvordan modstanderholdets træner havde råbt og skreget på sidelinjen. Da de møder Anton, fanger han hurtigt, hvad de taler om, og han laver en parodi på træneren. De knækker helt sammen alle tre – det er totalt godt ramt.

Skoledagen starter ud med matematik. Det er egentlig okay, men der er mere uro, end der plejer, og de får nogle semi-nederen opgaver. Martin kigger ud af vinduet. Hans far var også matematiklærer – og han ville ikke have lavet opgaverne, sådan som læreren har gjort, tænker Martin. Han skyder tanken væk og vender sig igen mod opgaverne. Men hans blik bliver sløret, og kort efter vender han blikket mod vinduet igen uden egentlig selv at bemærke det. Han ser sin far for sig, som han så ud, lige før han døde for ni måneder siden. Martin mærker en klump i halsen og prøver at aflede sig selv ved at tænke på noget andet, som er rarere at tænke på; mon faren kan følge med i Martins liv nu? Hvis han kan, så håber Martin, at han er stolt af, hvordan han spillede i går. Han smiler ved tanken og ønsker samtidig, at faren virkelig havde set hans mål i går.

I frikvarteret kommer Anton og William grinende over til hans bord; klar på at tale videre om kampen. Men Martin ignorerer dem lidt. Kan de ikke lade ham være i fred? De spørger, om han ikke vil med ud. Martin vrisser til dem: *"Gider I ikke gå et andet sted hen?"*.